

Председник наше државе Борис Тадић, који се заложио за одлагање евентуалне контратужбе против Хрватске за геноцид, образложио је ту своју иницијативу следећим речима:

– Имамо још времена да размислимо о потенцијалној контратужби Хрватске, али генерални принцип који имам јесте да би било добро да ни Хрватска није покренула тужбу против Србије и да Србија не мора да одговара контратужбом, већ да се питања грађанских права и права хрватских и српских грађана решавају у процесима који немају дубоке импликације за наше међудржавне и међунационалне односе. Надам се да можемо да побољшамо односе са Хрватском. Можда и можемо да избегнемо овакве солуције.

С обзиром на то да је Тадић неприкосновени лидер и ауторитет оне политичке опције која важи за најпрагматичнију у Србији, привлачно би сада било прогласити његово можда искрено, али сасвим нереално и непрактично становиште како би "било добро да ни Хрватска није покренула тужбу" за преседан. Међутим, ово није никакав преседан, јер Борис Тадић сигурно није први Србин који на овај начин размишља о сукобима које наш народ води са Хрватима. Врло је вероватно да су од 1941. до 1945. године многи Срби из Хрватске били спремни да следе исти принцип, односно, да су и они сматрали да би било добро да Хрватска није започела геноцид над српским становништвом. Али, тај принцип није им био ни од какве помоћи једном кад би се нашли у Јасеновцу, Старој Градишци или неком од осталих усташких логора широм НДХ, за које још нико није правно одговарао, иако је од тих злочина, најстрашнијих у историји ових простора, прошло више од 60 година. Једном кад су покренута масовна погубљења и мучења, тадашњи Срби у Хрватској који су, безмало сви, за време Другог светског рата остали без свог живота или без неког од чланова породице, више нису могли да маштају о наведеном принципу.

Сасвим је могуће да су 1991. године многи Срби из Загреба, Сплита, Задра, Шибеника, Осијека и других хрватских градова такође заступали принцип по којем би било добро да хрватска држава није водила снажну антисрпску кампању, због које им је даљи боравак у тим срединама постао незамислив. Али, медијска машинерија Фрање Туђмана није имала милости, без икакве задршке је сатанизовала тамошње Србе и позивала на њихово линчовање, тако да огроман број Срба из хрватских градова није имао избора и није могао да остане веран принципу, већ је морао бекством да спасава живу главу. Било их је и који нису на време побегли, попут загребачке породице Зеџ.

Реално је претпоставити да је августа 1995. године већинско становништво Книнске крајине мислило да би било добро да хрватска војска није бомбардовала цивилне објекте приликом напада на Книн и околину. И тада се, ипак, испоставило да је тај принцип у приличном несагласју са реалношћу, што су Срби, масовно избегли пред крвницима Анте Готовине, врло пластично увидели док је хрватска авијација бомбардовала њихове изгнаничке колоне. Од истог принципа од тада се опраштају сваки пут када поднесу захтев за повраћај имовине, њихове сопствене имовине, коју су поседовали до "Олује" и "Бљеска", а за коју нико под милим Богом не показује ни најмању жељу да им врати.

Борис Тадић никако није први Србин са таквим принципом у погледу Хрватске и Хрвата. Али је један од малобројних који на њега не би смели да имају право. Обичан човек може да буде наиван и верује у свет у којем је могуће поништити, заборавити или игнорисати сву крв која је проливена у српско-хрватским односима. Таква заблуда ће, скоро сигурно, много коштати њега и његову породицу, али барем неће утицати на друге. Насупрот томе, председник Србије и остали званичници државе српског народа немају право на такве заблуде, зато што су у њиховом случају прескупе. Поверују ли они у бајковите могућности типа "било би добро да Хрвати нису урадили то што су урадили", последице ће сносити земља коју представљају и народ који их је изабрао.

Један део овдашње интелектуалне и културне "елите" сматра да ћемо управо покретањем контратужбе изазвати погубне последице, јер ћемо тиме погоршати односе са Хрватском (са чим је, унеколико, сагласна и Тадићева изјава). Најављена контратужба тиме добија и феноменолошки значај, који би било штета да не искористи: хајде већ једном да видимо шта ће се десити ако држава која сваке године прославља прогон стотина хиљада наших сународника, која на разне начине велича или умањује (што се своди на исто) монструозан покољ наших сународника од пре пола века, која свесрдно и врло активно помаже отимање једног дела наше територије, која свакојаким методама спречава продор српског капитала на своје тржиште – заоштри свој став према нама! Да доживимо већ једном и погоршане односе Србије са Хрватском. Можда су бољи од ових блиских, коректних и пријатељских.